



csend\_zenésze 2012. február 28., 17:34

14



## Baka István: Versek



Nem is olyan régen azt mondta nekem az egyik kedves ismerősöm: „*Baka István Szeged egyik védőszentje.*” Ritkán fogadok meg ilyen ajánlásokat, de az a helyzet, hogy az ember életében *néha* tényleg akadnak olyan szerzők, olyan művek, amik-akik aztán ha nem is örökké, de azért egy hosszú szakaszon folyton ott állnak mellettünk, vigyáznak rá, mi is vigyázunk a kis könyvecskénkre, fel-felütjük, szeretettel megsimogatjuk. Hozzá menekülünk, „*Ha minden széthull benned kívüled / S vacog a lelked mint egy pirogárus*”

Nem hiszek sorsszerűségekben, de Baka István köré mégis sikerült egy igazi misztikus atmoszférát teremtenem. Talán még 11.-ben találkoztam először a nevével, amikor latinórán az Aeneis modern feldolgozásaival foglalkoztunk, és a kortárs balett mellett szó esett Brodskij verséről, és annak Baka-féle párjáról. Izgalmas, életszagú lett tőlük Vergilius. Aztán egy ideig semmi, Bakával elkerültük egymást. És egyszer csak kapok egy ilyen ajánlást. Aztán hirtelen felemlégetik egy világirodalmas órán, ahol pont Brodskij fordítása kapcsán kerül szóba – merthogy a többi oroszról átültetett műfordításához hasonlóan az is már-már zseniális, nem csak „*Vad szívlökés vak vodkabűz*”. De az utolsó csepp mégis az volt, amikor a régi magyaros órán eszembe jutott, hogy talán nála fogok utána nézni az órai leckének, hátha utalt valahol Balassira. Az Aeneas és Didón kívül soha nem olvastam tőle semmit, de kivettem a kötetet, és ott volt a *Végvári dal*, ami egykor Balassi-dalként jelent meg. Mi ez, ha nem egy jel? „*Nem én akartam – égi rendelés.*” Kész.

Tehát ott van a kezemben Baka István összes verse, most is itt csücsül az asztalon, pedig már napokkal ezelőtt befejeztem, de kellett az idő, hogy összeszedjem a gondolataimat. „*ülök hát mozdulatlanul nehogy elrebbentsem folyóit / a havasok cukorsüvegét föl ne nyalják / a hajnalok ülök csak mozdulatlanul*” Úgy tűnik, nem is értékelést írok – benyomásokat, érzéseket, apró legendákat.

De félreértés ne essék, én nem akarom őt az egekbe magasztalni. Lehettek, sőt voltak nála virtuózabb formamesterek, félelmetesebb posztmodern újítók, mai napig aktuálisabb kortársak.

Engem mégis ő talált meg. Pont akkor, pont ott, amikor kellett.

Rég találkoztam már olyan kötettel – verseskötetettel talán még ilyen módon soha –, ahol azt akartam, hogy ne, ne legyen még vége. De „*Üres már a mennyek / fekete táblája*”, nincs mit tenni. Folytatom az olvasását, jöhetnek a prózái, és persze, azok a csodás műfordítások.

Azt írta egyik utolsó versében, „*jó volna lenni még talán de / mit is tegyek ha nem lehet / a szótáradba írj be s néha / lapozz föl engem és leszek*”. Kedves Baka István, az én szótáramban ott vagy. Félkövérrrel szedett, jókora vörös betűkkel.